

Arrest

nr. 106 060 van 28 juni 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 26 februari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. DE SCHUTTER, loco Mr. P. CHARPENTIER, in opvolging van Mr. D. ANDRIEN, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Oekraïens staatsburger van Oekraïense origine, afkomstig van Kiev.

U was werkzaam als boekhoudster van 2006 tot 2008 bij de IMEX bank te Kiev. Op hetzelfde moment werkt u in het jaar 2006 gedurende twee maanden voor het privébedrijf Konversia.

Bij aanvang van uw werkzaamheden voor de IMEX bank en voor Konversia had u een gesprek met de veiligheidsdiensten die u wezen op de vertrouwelijkheid van de informatie waarmee u tijdens uw werk zou geconfronteerd worden.

U werd tijdens uw werkzaamheden voor de IMEX bank en voor Konversia geconfronteerd met onwettige praktijken, zoals het lenen van geld zonder garanties, of de verkoop van een TV zender INTER zonder betaling.

Bij deze praktijken waren leden van de Region partij betrokken en deze praktijken waren volgens u al bezig vanaf 2004. Omwille van al deze praktijken en omdat u had gehoord dat collega's van de boekhoudafdeling problemen hadden gekregen besloot u in 2008 deze werkzaamheden af te sluiten en te gaan werken voor de SEB bank.

Na uw ontslag bij de IMEX bank werd u opnieuw door de veiligheidsdiensten gewezen op de vertrouwelijkheid van alle informatie die u had gezien en op het feit dat de directeur een machtig en invloedrijk persoon was. U had na uw ontslag bij de IMEX bank geen problemen gekend.

Op 3 mei 2011 was uw collega O. jarig en tijdens een verjaardagsfeestje op het werk werd u een beetje dronken. Uw collega sprak haar vreugde uit over de voorbije verkiezingen die in het voordeel van de Region partij waren beslecht en zij gaf aan dat de situatie was verbeterd.

U werd boos en u wees uw collega op de corruptie tijdens deze verkiezingen, en wees op de verkoop van de TV antenne in 2007. U liet haar verstaan dat alles een anti campagne was tegen de presidentskandidate Yulia Timoshenko.

Twee dagen later, op 5 mei 2011 kreeg u op uw werk een telefoontje waar u te horen kreeg dat men u 's avonds om 19 uur thuis zou komen halen en men u naar het hoofdkantoor van de bank zou brengen. Deze persoon sprak in naam van Khomenko, de directeur van het privébedrijf Konversia. Er was een nieuwe boekhouder bij Konversia waarmee u zou moeten praten.

U geloofde dit verhaal niet en u besloot samen met uw gezin onder te duiken op een appartement elders in Kiev, in de Vinogradervijk.

Dezelfde dag op 5 mei 2011 werd u door uw moeder opgebeld. U vernam van haar dat iemand was langs geweest en naar u had gevraagd en dat uw appartement door twee mannen werd doorzocht. Deze mannen hadden identificatiebadges aan uw moeder, die in jullie appartement aanwezig was, getoond maar zij had uit schrik niet kunnen kijken naar deze badges.

Tijdens de huiszoeking werd uw computer en alle documenten die in een map lagen in beslag genomen. Jullie bleven tot 13 mei 2011 ondergedoken op het appartement in de Vinogradervijk.

Op 13 mei 2011 verliet u Oekraïne en u reisde samen met uw man A.B. (OV 6.977.878) en kinderen naar Moskou waar jullie op 19 mei 2011 het vliegtuig namen naar Kabul Afghanistan.

Jullie verbleven van 19 mei 2011 tot eind december 2011 in Kabul op een appartement. Tijdens jullie verblijf in Kabul ging uw man naar een advocaat om documenten te regelen voor jullie kinderen. Eind december 2011 belde de oom van uw man jullie op en liet jullie weten dat het niet meer veilig voor u en uw man in Kabul was wegens het verleden van uw schoonvader en jullie trokken naar een vriend van uw schoonvader. Bij deze man verbleven jullie tot 24 januari 2012.

Die dag namen jullie het vliegtuig naar Istanbul, Turkije. Jullie reisden vanuit Istanbul verder naar Griekenland waar jullie een maand verbleven.

In februari of begin maart 2012 vertrokken jullie met een vrachtwagen naar België.

Jullie kwamen in België toe op 14 maart 2012 waar jullie de volgende dag asiel aanvroegen bij de Belgische asielinstanties.

Na jullie aankomst in België ontvingen jullie een brief van uw ouders waarin stond dat uw broer eind december 2011 werd opgeroepen voor ondervraging. Hij werd ondervraagd over u en uw verblijfplaats. Ter staving van jullie asielrelaas legden jullie volgende documenten voor: een kopie van jullie huwelijksakte, een USB stick met daarop boekhoudkundige documenten, kopieën van bladen uit uw agenda, 8 foto's van collega's, een brief van uw ouders met enveloppe d.d. 27 augustus 2012 en een kopie van een brief van jullie advocaat uit Kabul d.d. 17 november 2012.

B. Motivering

Opgemerkt moet worden dat uw echtgenoot A.B. (OV 6.977.878) de Afghaanse nationaliteit bezit en dat zijn asielaanvraag werd beoordeeld ten opzichte van zijn land van herkomst, met name Afghanistan.

De asielaanvraag van uw echtgenoot werd door het Commissariaat-generaal afgesloten met een erkenning van de vluchtelingenstatus.

Wat betreft uw asielaanvraag moet worden vastgesteld dat u het Oekraïens staatsburgerschap bezit en bijgevolg dient uw asielaanvraag te worden beoordeeld ten aanzien van uw land van herkomst, met name Oekraïne.

Uit uw verklaringen blijkt dat u Oekraïne hebt verlaten omdat u vreest voor uw leven omdat u weet hebt van fraude bij de IMEX bank en bij het privébedrijf Konversia. U vreest de directeur van Konversia en de veiligheidsdiensten nadat u op een feestje loslippig was over een misbruik in 2007 (CGVS p. 2, 14, 15, 16, 17, 18, 20)

Er moet echter worden opgemerkt dat u uw asielrelaas om onderstaande redenen niet aannemelijk heeft weten te maken.

Vooreerst moet vastgesteld worden het voor het Commissariaat-generaal weinig aannemelijk is dat u, die als boekhoudster voor het bedrijf Konversia had gewerkt in 2006 en van 2006 tot 2008 voor de IMEX bank, in mei 2011 zou worden gezocht door de directeur van Konversia of door de

veiligheidsdiensten omdat u op de hoogte was van fraude en corruptie bij Konversia en bij de IMEX bank.

U sprak meer bepaald over de verkoop van een tv antenne INTER in 2007. U gaf aan dat de directeur van Konversia N.K. was, adviseur van voormalig president Kuchma, een man met veel invloed en dat u hem vreesde omwille van zijn macht (CGVS p. 15, 16, 17, 20).

Ten eerste dient opgemerkt te worden dat u slechts twee maanden in het jaar 2006 voor het bedrijf Konversia had gewerkt, een bijzonder korte periode en dat u ook bij de IMEX bank maar twee jaar werkzaam was.

U kon probleemloos ontslag nemen in 2008, na een gesprek met de veiligheidsdiensten en u had in de jaren na dit ontslag niets meer te maken met fraude praktijken en corruptie (CGVS p. 15).

Vastgesteld dient te worden dat als u zonder enig probleem kon ontslag nemen in 2008, nadien geen enkele aanvaring had, en gedurende drie jaar probleemloos kon werken bij de SEB bank, het weinig aannemelijk is dat u, enkel door op een verjaardagsfeestje in een dronken bui loslippig te zijn geweest, ineens zou worden gezocht door de veiligheidsdiensten en/of de directeur van Khomenko.

Zelfs indien wordt aangenomen dat uw kritiek op een feestje door een toevallige samenloop ter ore komt van de betrokkenen, is het omwille van de context van dit gesprek en het tijdsverloop, weinig aannemelijk dat dit zo'n ernstige gevolgen zou hebben.

U verklaarde verder dat u na het verjaardagsfeest een telefoontje kreeg van een persoon in naam van Khomenko, de directeur van Konversia, waarin u werd gevraagd om een gesprek te hebben met een nieuwe boekhouder van het bedrijf (CGVS p. 16).

U liet verstaan dat u deze uitleg niet geloofde en dat u bang werd. U baseerde uw angst op het feit dat collega's die samen met u op de IMEX bank hadden gewerkt, waren gearresteerd en in de gevangenis zaten. U vernam dat nieuws in de zomer van 2010 (CGVS p. 17).

Echter over deze personen en hun omstandigheden, de aanleiding waarom u zo bang werd, waarom u onderdook en Oekraïne verliet, weet u onaannemelijk weinig. U kon enkel hun voornamen aangeven omdat u zich de achternamen niet meer herinnerde en u wist dat ze veroordeeld waren voor 4 en 7 jaar. U wist niet wanneer deze personen werden gearresteerd, noch hoe ze zijn opgepakt of waarom ze werden opgepakt. U wist niet in welke rechtszaak ze waren betrokken of door welke rechtbank ze werden veroordeeld. U had het nieuws vernomen van twee andere personen maar ook deze personen hadden u geen verdere informatie gegeven. U had toen u het nieuws van hun aanhouding vernam, enkel proberen te bellen met een persoon die sinds eind 2007, begin 2008 vermist werd.

U had verder niets meer ondernomen om over deze arrestaties meer informatie te verkrijgen.

Ook na uw vertrek uit Oekraïne ondernam u niets om meer informatie te bekomen over deze collega's (CGVS p. 17, 18, 19).

U werd nadrukkelijk gewezen op de enorme vaagheid van uw verklaringen en u werd gevraagd om contact op te nemen met personen in Oekraïne om meer informatie te verzamelen.

U reageerde op deze vraag door te zeggen dat u de personen in Oekraïne niet in gevaar ging brengen en dat u niet zou weten bij wie of waar men deze informatie zou moeten gaan vragen (CGVS p. 19).

Vastgesteld moet worden dat de reden waarom u bang werd, onderdook en het land verliet, de arrestaties van twee vroegere collega's bij de IMEX bank waren.

Gezien u over deze arrestaties dermate weinig weet is het niet geloofwaardig dat u omwille van wat hen is overkomen zo angstig werd dat u geen andere mogelijkheid zag dan onder te duiken en het land te verlaten.

Bovendien is het redelijk te verwachten dat u over deze personen meer informatie weet of dat u meer informatie zoekt nadat u het nieuws over hen had vernomen in de zomer van 2010. Zelfs dat u na uw vertrek stappen zou ondernemen om meer informatie over hen op te zoeken. Wat u echter niet deed. Deze nalatige handelingen wijzen dan ook op een gebrek aan interesse en doen ernstige twijfels rijzen over de ernst en geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging.

Uw manifeste weigering bovendien om contactpersonen in Oekraïne aan te spreken om meer informatie over deze personen te bekomen ondersteunt deze vaststelling nog meer.

Bijkomend moet opgemerkt worden dat Cedoca opsporingswerk heeft verricht naar arrestaties waarbij medewerkers van de IMEX bank werden gearresteerd en/of veroordeeld, echter er werd geen informatie terug gevonden (Antwoorddoc UKR2012-021), wat verder de ongeloofwaardigheid van uw relaas ondermijnt.

Een zelfde conclusie kan worden gemaakt betreffende de huiszoeking in uw appartement op 5 mei 2012.

U verklaarde dat uw moeder u opbelde en liet weten dat twee mannen die zich hadden geïdentificeerd met hun badges, uw appartement hadden doorzocht en uw computer en alle aanwezige documenten in de woning hadden in beslag genomen.

U maakte duidelijk dat u niet wist wie deze mannen waren. U kon niet zeggen of de mannen overheidspersoneel waren, noch wist u van welke dienst deze mannen waren. U vermoedde dat het

personen waren van de veiligheidsdienst omdat u toen u ontslag nam een gesprek had gehad met de veiligheidsdienst in 2008 (CGVS p. 14, 15).

U legde uit dat u niets kon zeggen over deze personen omdat uw moeder uit schrik niet naar hun identificatiebadges had gekeken en zelf had u niets ondernomen om uit te zoeken wie u nu concreet zocht omdat het niet mogelijk was. U legde een verband tussen de huiszoeking en de partij Region (CGVS p. 14, 15).

Deze uitleg overtuigt niet.

Om uw risico of uw vrees te kunnen inschatten is het redelijk te verwachten dat u zou weten of trachten uit te zoeken wie u nu effectief zoekt en waarom u werd gezocht.

Het feit dat u niets ondernam om enige informatie te bekomen over wie verantwoordelijk was voor de huiszoeking ondermijnt de ernst en de geloofwaardigheid van uw vrees.

De band met de Region partij legde u door te wijzen op de adviseursfunctie van de directeur van Konversia. Uit het antwoorddocu van cedoca blijkt dat u deze band niet kan hard maken.

Ook over de problemen die uw broer na uw vertrek uit Oekraïne zou hebben ondervonden, bent uw onaannemelijk vaag. U verklaarde dat uw broer in december 2011 werd opgeroepen door de politie en ondervraagd werd over u en uw verblijfplaats. Uw broer had gezegd dat hij door de politie werd opgeroepen, maar uiteindelijk bleek het de politie niet te zijn.

U gaf aan dat u deze informatie gelezen had in een brief die uw ouders hadden gestuurd en dat het de enige informatie was die u over deze oproeping had. Met uw broer had u geen contact. U gaf weliswaar aan dat u via uw ouders vragen had gesteld over deze oproeping, maar ze vertelden u dat uw broer dit onderwerp ontweek (CGVS p. 6).

Uw uitleg overtuigt niet. Het is redelijk te verwachten dat u meer informatie kan geven over de oproeping die uw broer kreeg en/of dat u meer en ernstigere pogingen zou ondernemen om meer informatie te verkrijgen, bijvoorbeeld door uw broer rechtstreeks te contacteren.

Opnieuw wijzen uw gedragingen op een gebrek aan interesse in de evolutie van uw problemen waardoor de geloofwaardigheid en de ernst van uw vrees voor vervolging wordt ondermijnd.

Gezien de bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof meer worden gehecht aan uw asielrelaas.

Bijgevolg kan in hoofde van u niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch het bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals vervat in de bepalingen over subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten ter staving van uw asielrelaas kunnen de hierboven gestelde conclusies niet wijzigen.

De kopie van jullie huwelijksakte toont aan dat jullie wettelijk gehuwd zijn.

De USB stick met daarop boekhoudkundige documenten en kopieën van bladen uit uw agenda tonen aan dat u werkzaam was als boekhoudster wat niet in vraag wordt gesteld.

De 8 foto's tonen u samen met andere mensen aan waarvan u verklaarde dat het collega's waren op de IMEX bank, wat niet betwist wordt.

De brief van uw ouders met enveloppe d.d. 27 augustus 2012 vermeldt de oproeping door de politie van uw broer. Opgemerkt moet worden dat deze brief van uw ouders een subjectief schrijven is en niet beschouwd kan worden als objectieve informatie.

De kopie van een brief van jullie advocaat uit Kabul d.d. 17 november 2012 geeft weer dat uw echtgenoot op 16 november 2011 in zijn kantoor in Kabul een afspraak had .

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 25 februari 2013 een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van "het rechtsbeginsel van het recht op verdediging en op tegenspraak" en van artikel 27 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Ze verwijst naar de Proceduregids van UNHCR en is van oordeel dat de commissaris-generaal een manifeste appreciatiefout begaat *“door telkens de meest nadelige interpretatie voor verzoeker te weerhouden”*.

Tegen de vaststelling van de commissaris-generaal dat zij slechts twee maanden voor “Konversia” heeft gewerkt, voert verzoekster aan dat dit niet juist is en dat zij integendeel twee jaren voor dit bedrijf heeft gewerkt, met name van 2006 tot 2008. Zij stelt niet te begrijpen hoe dit misverstand tot stand is gekomen en dat mogelijks de tolk haar verklaringen *“niet precies heeft vertaald”*.

Zij is van mening dat het wél aannemelijk is dat zij enkel sinds het verjaardagsfeestje gezocht werd, gezien zij daarvoor nooit over de fraude had gesproken, (zie het verzoekschrift, p. 3) *“dus hebben de problemen op dit moment beginnen”* (sic); zij verwijst dienaangaande naar haar verklaringen op het Commissariaat-generaal omtrent het verjaardagsfeestje.

Verzoekster stelt dat haar onwetendheden omtrent de arrestatie en veroordeling van haar collega's details zijn en (zie p. 4) *“helemaal geen eenvoudige vragen”*.

Ze verwijst naar haar verklaringen op het Commissariaat-generaal waaruit volgens haar blijkt dat zij wel informatie heeft proberen verkrijgen. Zij stelt dat het niet mogelijk was meer informatie te verkrijgen via personen in haar land van herkomst omdat dit hun leven in gevaar zou brengen en omdat (zie p. 4) *“er in Oekraïne geen transparant en open overheid en rechtssysteem zijn”*. Dat ze niet meer informatie kan geven over haar collega's, is te wijten aan het feit dat zij (zie p. 4) *“met hen slechts collegiaal contact had”*.

Verzoekster wijst erop dat de commissaris-generaal geen rekening houdt met de situatie in Oekraïne, zij voegt er aan toe dat zij bang werd omdat andere personen voor dezelfde problemen in de gevangenis belandden of vermist waren en omdat haar vervolgers veel invloed hebben.

Dat zij na haar vertrek uit haar land niets heeft ondernomen om meer informatie te bekomen, is volgens verzoekster (zie p. 5) *“helemaal geen gebrek aan interesse”*.

Zij stelt de vraag: (zie p. 5) *“Wie zal informatie proberen te verkrijgen terwijl haar leven in gevaar is?”* en antwoordt dat iedereen in zo'n geval aan zichzelf en zijn familie denkt en *“niet aan de bewijzen om haar relaas te staven”*.

Waar de commissaris-generaal stelt dat verzoekster niet weet, noch heeft trachten uit te zoeken, welke personen verantwoordelijk waren voor de huiszoeking op 5 mei 2012, benadrukt verzoekster dat zij tijdens het verhoor heeft uitgelegd (zie p. 5) *“dat het was niet mogelijk iets doen om uit te zoeken wie die mannen waren omdat haar probleem heeft te maken met de overheid en met de partij Region”* (sic).

Verder stelt zij dat het argument van de commissaris-generaal niet getuigt (zie p. 5) *“van een behoorlijke kennis over de situatie in Oekraïne”*, gezien haar belagers gevaarlijk waren en op elk moment in haar huis konden binnenvallen. Zij stelt dat meer onderzoek (zie p. 5) *“had betekend dat ik onverantwoord veel risico over mijn gezinsleven en eigen leven moest oproepen”*.

Zij benadrukt verder dat er volgens haar wel een verband is tussen de huiszoeking en de partij Region, en dat (zie p. 5) *“deze mensen op een of andere manier gerelateerd waren aan IMEX Bank en Konversia”*.

Aangaande de problemen die haar broer nog heeft ondervonden, laat verzoekster gelden (zie p. 6) *“dat haar broer het thema ontwijkt”* en verwijst zij naar de brief die zij daaromtrent van haar ouders heeft gekregen en stelt dat : *“Maar het CGVS moet toch rekening houden van de brief”* (sic).

Verzoekster is verder van mening dat zij aantoonbaar *“op welke wijze hij in zijn geval zou kunnen problemen hebben”* (sic) in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Zij laat gelden dat zij een heel doorleefd relaas heeft gegeven en wijst op het beginsel van het voordeel van de twijfel.

Verzoekster vraagt haar de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens haar *“de beschermingsstatus”* toe te kennen.; in ondergeschikte orde, vraagt zij de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoekster.

Vooreerst is de Raad van oordeel dat het niet aannemelijk is dat verzoekster enkel door op een verjaardagsfeestje in een dronken bui wat loslippig te zijn geweest, ineens zou worden gezocht door de veiligheidsdiensten en/of de directeur van Khomenko.

De Raad wijst erop dat verzoekster verklaarde in het jaar 2006 twee maanden voor het bedrijf "Konversia" te hebben gewerkt en ook bij de IMEX bank twee jaar werkzaam te zijn geweest (zie het verhoorverslag van 23 november 2012, p. 14).

Het blijkt dat zij probleemloos ontslag kon nemen in 2008 na een gesprek met de veiligheidsdiensten (zie het verhoorverslag, p. 15) en dat dat zij in de jaren na dit ontslag, niets meer te maken had met fraudepraktijken en corruptie (zie het verhoorverslag, p. 15).

Waar verzoekster in haar verzoekschrift aanvoert dat zij in plaats van twee maanden, twee jaren voor "Konversia" heeft gewerkt, van 2006 tot 2008, en stelt dat het mogelijk is dat de tolk op het Commissariaat-generaal haar uitleg "*niet precies heeft vertaald*", wijst de Raad erop dat -tot bewijs van het tegendeel- het vermoeden bestaat dat wat in het verhoorverslag, zoals samengevat weergegeven in de bestreden beslissing, opgenomen werd, overeenstemt met wat verzoekster werkelijk heeft verklaard (RvS 26 juni 2002, nr. 108.470).

Bovendien wijst de Raad erop dat tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal aan verzoekster tweemaal uitdrukkelijk werd gevraagd of zij de tolk begreep -waarop zij telkens bevestigend antwoordde (zie het verhoorverslag, p. 3, 20)- en er werd aangegeven dat eventuele problemen gemeld moeten worden. Verzoekster kreeg bovendien de gelegenheid bijkomende opmerkingen te maken maar zij heeft naar aanleiding van het verhoor geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot het verloop ervan (zie het verhoorverslag, p. 20-21).

Het volstaat dan ook niet om, na confrontatie met een negatieve beslissing, louter hypothetisch te stellen dat dat het mogelijk is dat de tolk haar uitleg "*niet precies heeft vertaald*".

Verzoekster toont aldus geenszins aan dat wat in het verhoorverslag werd opgenomen niet overeenstemt met wat zij verklaard heeft, noch dat de bestreden beslissing gebaseerd is op een onvolledig en onjuist verhoor.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift aanvoert dat het wél aannemelijk is dat zij sinds het verjaardagsfeestje gezocht werd, gezien zij daarvoor nooit over de fraude had gesproken, "*dus hebben de problemen op dit moment beginnen*" (sic), antwoordt de Raad dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat haar kritiek uitgebracht in een dronken bui op een feestje, zo'n ernstige gevolgen heeft, gezien verzoekster zonder enig probleem ontslag kon nemen in 2008, nadien geen enkele aanvaring had en gedurende drie jaar probleemloos kon werken bij de SEB bank, temeer omdat niet duidelijk is hoe het voorval op het feestje ter ore is gekomen van haar belagers.

Deze vaststellingen keren zich tegen de geloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas.

Bovendien bleek verzoekster onaannemelijk onwetend over (i) de twee collega's die samen met haar op de IMEX bank hadden gewerkt, werden gearresteerd en in de gevangenis zaten; (ii) de huiszoeking in haar appartement op 5 mei 2012; (iii) de problemen die haar broer na haar vertrek uit Oekraïne zou hebben ondervonden.

Zo verklaarde verzoekster enerzijds dat de collega's die op de IMEX bank werkten de aanleiding waren waarom zij zo bang werd, waarom zij onderdook en Oekraïne verliet (zie het verhoorverslag, p. 17), doch anderzijds bleek zij niet eens te weten wat hun familienamen waren, wanneer deze personen werden gearresteerd, hoe en waarom ze werden opgepakt, in welke rechtszaak ze waren betrokken of door welke rechtbank ze werden veroordeeld (zie het verhoorverslag, 17-19).

Gezien verzoekster over deze arrestaties dermate weinig weet en bovendien naliet zich beter te informeren -ook na haar vertrek uit haar land-, is het niet geloofwaardig dat zij omwille van wat hen is overkomen, zo angstig werd dat zij geen andere mogelijkheid zag dan onder te duiken en haar land te ontvluchten.

Aangaande de huiszoeking in haar appartement op 5 mei 2012, bleek verzoekster dan weer niet te weten wie deze mannen waren -zij kon niet zeggen of de mannen overheidspersoneel waren, noch wist ze van welke dienst deze mannen waren (zie het verhoorverslag, p. 14, 15)- en verklaarde zij dat zij zelf niets had ondernomen om uit te zoeken wie haar nu concreet zocht *"omdat het niet mogelijk was"* (zie het verhoorverslag, 15).

Volgens de Raad is het nochtans redelijk van verzoekster te verwachten dat zij tracht uit te zoeken wie haar nu effectief zoekt en waarom om zo haar risico of vrees te kunnen inschatten. Het feit dat verzoekster echter niets ondernam om enige informatie te bekomen over wie verantwoordelijk was voor de huiszoeking, ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van haar voorgehouden vrees.

Ook over de problemen die haar broer na haar vertrek uit Oekraïne, zou hebben ondervonden, is verzoekster onaannemelijk vaag. Zij verklaarde dat zij daarover bericht werd in een brief van haar ouders en dat dit de enige informatie was die zij over deze oproeping had (zie het verhoorverslag, p. 6-7).

Het is nochtans redelijk te verwachten dat verzoekster meer informatie kan geven over de oproeping die haar broer kreeg en/of dat zij ernstige pogingen zou ondernomen hebben om meer informatie te bekomen, bijvoorbeeld door haar broer rechtstreeks te contacteren.

In haar verzoekschrift voert verzoekster aan dat het niet mogelijk was meer informatie te verkrijgen via personen in haar land van herkomst omdat dit hun leven in gevaar zou brengen en omdat *"er in Oekraïne geen transparant en open overheid en rechtssysteem zijn"*.

Dat zij niet meer informatie kan geven over haar collega's, wijt ze nog aan het feit dat ze *"met hen slechts collegiaal contact had"*.

Verzoekster laat gelden dat de commissaris-generaal geen rekening houdt met de situatie in Oekraïne, dat zij bang werd omdat andere personen mensen voor dezelfde problemen in de gevangenis belandden of vermist raakten en omdat haar vervolgers veel invloed hebben.

Dat zij na haar vertrek uit haar land, niets heeft ondernomen om meer informatie te bekomen, is volgens haar *"helemaal geen gebrek aan interesse"*. Zij stelt de vraag: *"Wie zal informatie proberen te verkrijgen terwijl haar leven in gevaar is?"*.

Aangaande de personen die verantwoordelijk waren voor de huiszoeking op 5 mei 2012, stelt verzoekster in haar verzoekschrift dat zij tijdens het verhoor heeft uitgelegd *"dat het was niet mogelijk iets doen om uit te zoeken wie die mannen waren omdat haar probleem heeft te maken met de overheid en met de partij Region"* (sic).

Verder stelt ze dat het argument van de commissaris-generaal niet getuigt *"van een behoorlijke kennis over de situatie in Oekraïne"*, gezien haar belagers gevaarlijk waren en op elk moment bij haar een inval konden doen, zij stelt dat meer onderzoek doen *"had betekend dat ik onverantwoord veel risico over mijn gezinsleven en eigen leven moest oproepen"*.

Aangaande de problemen die haar broer nog heeft ondervonden, voert verzoekster aan *"dat haar broer het thema ontwijkt"* en dat zij daaromtrent een brief heeft gekregen van haar ouders; zij stelt dat daarmee rekening dient te worden gehouden.

De Raad benadrukt dat van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn recente situatie te bekomen en actuele informatie trouwens van primordiaal belang is om de geschetste vrees in te schatten. Van verzoekster kan redelijkerwijs worden verwacht dat zij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van haar persoonlijke problemen. Verzoekster toont met de loutere beweringen in haar verzoekschrift echter geenszins aan dat zij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van haar asielrelaas waarvan zij geen kennis heeft.

Het komt nochtans in de eerste plaats aan verzoekster toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van haar leefwereld en voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken.

Verzoeksters onwetendheid en haar nalatige handelingen om zich te informeren wijzen inderdaad op een gebrek aan interesse en keren zich ook tegen de waarachtigheid van haar vrees.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielaanvraag van verzoekster geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, quod non in casu.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoont.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizenddertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE